

Kommunerne hidtil peger jo ej heller paa nogen Maade i Retning af, at der vises Sparsommelighed afpasset efter Kommunens Evne. Jeg tør tværtimod hævde, at ikke faa Kommuner, sikkerlig for en Del i Kraft af den for ringe økonomiske Sans, man har udvist overfor Kommunens Forhold, gaar økonomisk set overordentlig vanskelige Tider i Møde, saa vanskelige, at selv de med de smaa Indkomster maa erkende, at det vil blive meget vanskeligt at komme igennem. Naar man naar til dette Punkt, saa er det givet, at saa vaagner og maa Ansvarsbevidstheden vaagne hos de mindre Skatteydere, idet i sidste Instans alle fornuftigvis er interesserede i, at det kan gaa rundt; men det er en sørgelig Kendsgerning, at denne Ansvarsfølelse vaagner paa et meget sent Tidspunkt, netop i Kraft af de stærkt stigende Skatteskalaer, som altsaa bevirker, at den, der har den mindre Indkomst, betaler selv efter hans Forhold saa smaa Beløb, at det praktisk talt ikke betyder meget for ham. Alt i alt mener jeg altsaa, det er et Fejlsyn at tro, at de direkte Skatter i nogen nævneværdig Grad fremfor de indirekte Skatter fremkalder Ansvarsbevidstheden, og da, som sagt, de kommunale Institutioner i saa høj Grad lægger Beslag paa de direkte Skatter, er det min Opfattelse, at det havde været meget ønskeligt og ogsaa et naturligt og berettiget Ønske, at man kom noget ned med de direkte Skattesatser.

Bortset fra, om man nu faar et rigtigt Forhold mellem de direkte og indirekte Skatter, maa man selvfølgelig ogsaa kræve af disse nye Skattelove, at de deler Befolkningen nogenlunde lige, efter — som det ærede Medlem Hr. Borgbjerg udtrykte sig — vertikale Linier. Spørger man nu, hvorvidt dette sker ved de Lovforslag, her er forelagt, kan jeg ikke se rettere, end at det er meget tvivlsomt. Naar man ser paa denne store Række af Skatter og forventer, at de Beløb, man regner med, vil indgaa, kan man ikke frigøre sig for den Tanke, at en meget væsentlig Del af disse Skatter maa betales af Bybefolkningen. Nu kan man sige, og i ikke ringe Grad med Rette, at det navnlig gælder Luksusskatterne, og at Bybefolkningen jo kan holde sig fra denne Luksus. Jeg tror dog, naar man vil se lidt nærmere paa dette Forhold, at man gør Uret i ikke at erkende, at Livet, som det nu en Gang leves i Købstaden, naturligvis maa forme sig paa en anden Maade end ude paa Landet. Den Form

for Fornøjelser, man har paa Landet, er vel i alt væsentligt den, at man kommer sammen om Aftenen, drikker Kaffe, maa-ske holder Taler ved Kaffen og spiser hjemmebagt Brød, som jo fornuftigvis er skattefrit. Altsaa, ifølge Sagens Natur vil Glæderne paa Landet forme sig paa en saadan Maade, at de efter disse Love bliver skattefrie. Skal Købstadborgerne have nogen Fornøjelse, kan de naturligvis ogsaa vælge den Vej at komme sammen. Men der møder man straks den Vanskelighed, at der ikke indenfor Købstadbefolkningen er i nær den Grad ensartede Interesser, som der ifølge Sagens Natur er paa Landet. Der kan man jo altid tale om Heste og Køer, Smør og Æg, den Art Interesser vil altid være fælles. Mere tvivlsomt vil det sikkert være, om det indenfor Købstadens Rammer bliver saa let at finde Mennesker med samme Interesser som en selv. I øvrigt maa det ogsaa siges, at en Del af de Glæder, man søger i Købstæderne, ganske afgjort maa kaldes Adspredelser af kulturel Værdi, saaledes det at gaa i gode Theatre, men heller ikke det kan man jo gøre uden at blive beskattet. Jeg kan derfor ikke se rettere, end at Købstadbefolkningen, naar man vil bedømme Forholdene ganske nøgternt, belastes i noget for rigelig Grad ved disse Skatter, og dette kan jeg fornuftigvis kun anse for at være uheldigt.

Hensigten med de forelagte Skattelovforslag er, som sagt, at skaffe Balance. Det første Spørgsmaal, man stiller sig, maa da være, for hvor stort et Beløb der skal skaffes Balance, og om man kan antage, at det Beløb, for hvilket man nu siger, der skal skaffes Balance, ogsaa bliver det, man kommer til at staa overfor, naar til sin Tid Statsregnskabet for det kommende Finansaar kommer til at foreligge. De Tal, vi har at gaa ud fra, er jo de af den højtærede Finansminister nævnte. For det første de Tal, som findes paa Finanslovsforslaget for 1922—23, der paa §§ 1—25 viser et Underskud paa 61,3 Mill. Kr., og yderligere 48,2 Mill. Kr. paa Finanslovsforslagets § 26. Dertil føjede den højtærede Finansminister i sin Fremlæggelsestale et Beløb af 50 Mill. Kr., som maa have til Disposition til Imødegaaelse af forskellige Udgifter. Yderligere regnes der med en Udgift paa 9 Mill. Kr., foranlediget af den Aldersrentelov, som den højtærede Minister, hvad der glæder mig meget, har bebudet, at der inden ret lang Tid vil blive fremsat